

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4410/23
2.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Светлане Павић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Радица Костадиновић, адвокат из Београда, Булевар ослобођења број 53/Б, Гроцка, против туженог Акционарско друштво “Електропривреда Србије” Београд, Огранак ХЕ “Ђердап”, са седиштем у Београду, Балканска улица број 13, чији је правни претходник Јавно предузеће “Електропривреда Србије” - Огранак ХЕ “Ђердап”, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама туженог изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 45408/10 од 06.04.2023. године и против решења истог суда П 45408/10 од 10.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 02.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Првог основног суда у Београду П 45408/10 од 10.07.2023. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 45408/10 од 06.04.2023. године у ставу другом изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због изгубљене зараде, услед немогућности пољопривредне обраде земљишта катастарске парцеле број ..., површине 192 м², катастарске парцеле број ..., површине 1126 м², катастарске парцеле број ..., површине 160 м² и катастарске парцеле број ..., површине 1132 м², све у КО ..., за период од 01.07.2000. године до 31.12.2009. године, исплати износ од 363.568,00 динара са законском затезном каматом, почев од 06.04.2023. године, као дана пресуђења, па до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става четвртог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 45408/10 од 06.04.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженом накнади трошкове целог парничног поступка у укупном износу од 67.525,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под

претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 14.11.2022. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да му на име накнаде штете због изгубљене зараде, услед немогућности пољопривредне обраде земљишта, катастарске парцеле број ..., површине 192 м², катастарске парцеле број ..., површине 1126 м², катастарске парцеле број ..., површине 160 м² и катастарске парцеле број ..., површине 1132 м², све у КО ..., за период од 01.07.2000. године до 31.12.2009. године, исплати износ од 363.568,00 динара са законском затезном каматом, почев од 06.04.2023. године, као дана пресуђења, па до исплате у року од 15 дана од дана пријема пресуде, а под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца у делу тужбеног захтева за накнаду штете због изгубљене зараде, услед немогућности пољопривредне обраде земљишта напред наведених катастарских парцела за период после 31.12.2009. године, повучена. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 626.071,00 динара са законском затезном каматом, почев од испуњености услова за извршење, па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, а под претњом принудног извршења.

Поступајући по предлогу за исправку пресуде Првог основног суда у Београду П 45408/10 од 06.04.2023. године, као и по предлогу за доношење допунске пресуде, која су оба садржана у жалби туженог од 09.06.2023. године, Први основни суд у Београду донео је решење П 45408/10 дана 10.07.2023. године, којим су одбијени, као неосновани, предлог туженог Акционарско друштво "Електропривреда Србије" Београд, Огранак ХЕ "Ђердап" за исправку пресуде Првог основног суда у Београду П 45408/10 од 06.04.2023. године, као и предлог туженог за доношење допунске пресуде садржани у жалби туженог од 09.06.2023. године.

Против наведене пресуде и против решења тужени је благовремено изјавио жалбе, побијајући пресуду, како то произилази из навода жалбе, у ставу другом и четвртм изреке пресуде из свих разлога предвиђених одредбом чл.373 став 1 ЗПП-а, а решење првостепеног суда од 10.07.2023. године побијајући у целисти због битне повреде одредаба парничног поступка, односно неправилно утврђеног чињеничног стања. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Тужилац је благовремено одговорио на жалбу туженог изјављену против пресуде. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући правилност пресуде у побијаном делу, као и решења, на основу овлашћења из члана 386 и у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку-ЗПП-а ("Службени гласник РС", бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба туженог није основана у погледу

побијаног решења, а да је основана у погледу побијаног дела пресуде.

Како у погледу доношења пресуде, тако и у погледу доношења решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд, пази по службеној дужности.

Првостепени суд је своју одлуку садржану у решењу од 10.07.2023. године, којим су одбијени и предлог туженог за исправку пресуде и предлог за доношење допунске пресуде, засновао на чињеници да је према доступним подацима са сајта Агенције за привредне регистре, решењем Агенције од 13.04.2023. године усвојена регистрациона пријава, па је у регистар привредних субјеката регистрована и промена података код Јавног предузећа “Електропривреда Србије” Београд, тако што је промењен податак о правној форми да се мења из форме јавног предузећа и уписује акционарско друштво, као што је промењено и пословно име туженог, те се брише Јавно предузеће “Електропривреда Србије” и уписује се Акционарско друштво “Електропривреда Србије” Београд, те како је наведена промена извршена дана 13.04.2023. године, а првостепена пресуда донета 06.04.2023. године, дакле у тренутку када је тужени пословао под претходним пословним именом и са претходном правном формом, што је све тачно наведено и у уводу пресуде, то је првостепени суд становишта да није дошло до очигледне грешке у именима и бројевима или до неке друге очигледне грешке у писању и рачунању, нити да постоји недостатак у облику несагласности преписа пресуде са изворником пресуде, због чега је одбио предлог за исправку пресуде применом одредбе чл.362 Закона о парничном поступку, која је била заснована на тврдњи да је дошло до промене правне форме и имена туженог, те да име туженог и правна форма нису правилно означени у уводу пресуде, што представља битан елемент пресуде.

Закључак о томе да тужени неосновано тражи доношење допунског решења, првостепени суд је засновао на чињеници да је јасно у првостепеном поступку тужилац коначно определио тужбени захтев поднеском од 14.11.2022. године у складу са допунским налазом и мишљењем судског вештака пољопривредне струке Гордане Ђикић од 18.10.2020. године из ког јасно проистиче на које катастарске парцеле се односи и које су површине наведене катастарске парцеле, па да је чињеница којом је поднеском од 14.11.2022. године, омашком означена и катастарска парцела број ..., није разлог за доношење допунске пресуде, јер је о постављеном тужбеном захтеву, којим је потраживан управо досуђени износ од 363.568,00 динара, одлучено у целости, те да означавање катастарске парцеле и не мора бити садржано у изреци пресуде, будући да је реч о спору ради накнаде штете, а да се јасно из утврђеног чињеничног стања утврђује и временски период и катастарске парцеле у погледу којих је тужиоцу досуђена накнада штете због изгубљене зараде, услед немогућности пољопривредне обраде тог земљишта, због чега је суд у погледу предлога туженог, који се заснивао на напред наведеним наводима, одбио предлог за доношење допунске пресуде, применом одредбе чл.356 Закона о парничном поступку.

Правилан је закључак првостепеног суда да нису били испуњени услови ни за примену одредбе чл.362, ни за примену одредбе чл.356 Закона о парничном поступку, а разлоге за доношење решења, којим су одбијени наведени предлози, у потпуности

прихвата овај суд као правилне и упућује на исте, применом одредбе чл.396 став 2 ЗПП-а.

Неосновани су наводи жалбе туженог изјављени против наведеног решења првостепеног суда, који указују да је овакво решење донето на основу неправилно утврђеног чињеничног стања, јер је Влада Републике Србије одлуку о изменама и допунама оснивачког акта ЈП “Електропривреда” Београд, којим се мења пословно име и правна форма туженог донела дана 06.04.2023. године. Такође, неосновано се наводима жалбе указује да је закључак суда да се у поднеску којим је прецизиран тужбени захтев, односно преиначен по висини, ради о непотврђеној претпоставци првостепеног суда да је навођење катастарске парцеле по основу које је тужилац одустао да тражи накнаду, заправо последица очигледне омашке тужиоца, имајући у виду да су разлози које је првостепени суд навео у потпуности објаснили на чему је заснован закључак о томе да је о тужбеном захтеву одлучено у целисти, те да не постоји део захтева о којем суд није одлучио и да је стога правилно одбио предлог за доношење допунске пресуде. Како је правна форма и назив туженог промењена након закључења главне расправе пред првостепеним судом и како је тај податак постао јаван након закључења главне расправе, то није било места исправци наведене пресуде, а означавање туженог у складу са актуелним стањем је измењено овом другостепеном одлуком, због чега се правне последице промене форме туженог и њеног назива у сваком случају односе на туженог са измењеним правним статусом и називом.

Из изложених разлога, Апелациони суд у Београду је одбио жалбу тужене, изјављену против решења Првог основног суда у Београду П 45408/10 од 10.07.2023. године и донео одлуку као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 401 тачка 2 ЗПП-а.

Из стања у списима предмета следи да је правни претходник тужиоца поднео тужбу против туженог дана 08.05.2003. године, ради исплате накнаде штете због изгубљене зараде услед немогућности пољопривредне обраде земљишта, засновану на тврдњи да родитељи сада тужиоца нису били у могућности у периоду од 01.07.2000. године до 31.12.2009. године, да обрађују земљу и то катастарске парцеле (које су прецизиране коначно поднеском од 14.11.2022. године), као кат.парцеле број ..., површине 192 м², број ..., површине 1126 м², катастарске парцеле ..., површине 160 м² и катастарске парцеле ..., површине 1132 м², које све налазе у катастарској општини ..., наводећи да је до немогућности обрађивања земљишта дошло због изградње и делатности Хидроелектране “Ђердап 1”. Тужилац АА је син и правни следбеник иницијално тужиље ББ, која је преминула у току парничног поступка 29.05.2015. године. У састав заоставштине иза преминуле ББ ушле су и катастарске парцеле које су предмет захтева из тужбе, а за јединог наследника оглашен је син оставиље, овде тужилац. Првостепени суд је утврдио да су се родитељи тужиоца ВВ, који је преминао дана 27.11.2005. године и мајка тужиоца ББ, која је преминула дана 29.05.2015. године, бавили пољопривредном производњом у комерцијалне сврхе и на катастарским парцелама које су предмет захтева из тужбе. Првостепени суд је такође утврдио да су се на спорним парцелама узгајале пољопривредне културе све до 1985/1986 године, када су родитељи тужиоца престали да обрађују наведене катастарске парцеле. Тужилац, као правни следбеник, потражује материјалну штету, која је његовом правном претходнику, мајци ББ, проузрокована од стране туженог у периоду од 01.07.2000. до 31.12.2009.

године. Сам тужилац је наставио да се бави пољопривредом, као породичном делатношћу у комерцијалне сврхе и он сам не обрађује парцеле које су предмет захтева из тужбе, док је једну парцелу кат.парц..., у односу на коју је повучен захтев за накнаду штете, насуо земљом у висини од 30 цм и на тој парцели се бави пољопривредом у комерцијалне сврхе гајењем поврћа под пластеницима.

С обзиром да је у међувремену утврђено да је катастарска парцела број ... КО ... насута земљом, а да је катастарска парцела број ... КО ... делимично експроприсана, (које су биле првобитно обухваћене захтевом из тужбе) на основу налаза и мишљења судског вештака геодетске струке Велимира Алексића од 13.07.2011. године, допуњеног 12.04.2020. године, утврђено је актуелно катастарско стање катастарских парцела и то за катастарску парцелу број ... КО ... на потесу "...", са наменом – врт, пољопривредно земљиште, укупне површине 767 м², уписана у лист непокретности бр... КО ..., као власништво ББ, сада пок.из ..., те кат.парцела бр... КО ... на потесу "...", са наменом – ливада, пољопривредно земљиште уписано у лист непокретности број ...КО ..., укупне површине 476 м², приватна својина, власништво ББ, сада пок.из ..., при чему је експроприсано 316 м², а након експропријације у власништву остало 160 м². Кат.парцела број ... на терену је насута и обрађује се, налази се на удаљености од 800 метара од Дунава. Коте које висински дефинишу ову катастарску парцелу су: 72,88 м, 73,84м, 73,74 м, 73,71 м, 73,73 м и 73,75 м, док је кат.парцела број ... КО ... на терену неприступачна, зарасла у високо и ниско растиње и не обрађује се, налази се на 842 метра од Дунава, а коте које је висински дефинишу су 71,15 м, 71,87 м, 71,66 м, 71,67 м, 71,73 м и 71,61 м. Кат.парцела број ... КО ... на потесу "...", налази се на растојању од Дунава 500 метара, није обрађена, по намени је њива, а дефинисана је висинским kotaма: 72,28 м, 72,20 м, 71,89 м, 71,87 м, 71,52 м и 71,67 м. Кат.парцела број ... КО ... на потесу "...", налази се на растојању од 900 метара од Дунава, није обрађена по намени је ливада и дефинисана је следећим висинским kotaма 71,18 м, 71,11 м, 71,10 м, 71,17 м, 71,12 м и 71,50 м. Кат.парцела број ... КО ... на потесу "...", налази се на растојању од 725 метара, необрађена је, по намени је врт, дефинисана следећим висинским kotaма: 72,82 м, 72,88 м, 72,92 м и 73,00 м. Све наведене парцеле налазе се у небрањеном алувијалном подручју, формираном на десној обали Дунава, између одбрамбеног насипа и водотока Дунава. Наведено подручје, на којем се налазе предметне парцеле, било је угрожено подземним и површинским водама Дунава и пре изградње Хидроелектране "Ђердап 1", али је након изградње хидроелектране, 1972. године, дошло до евидентног продуженог трајања угрожености у односу на угроженост која би се јавила у природном стању, а која се огледа у продуженом дејству подземних вода у току године.

На основу налаза и мишљења Института за водопривреду "Јарослав Черни" од 29.06.2015. године, утврђено је да је у актуелном режиму успора Дунава недвосмислено да Хидроелектрана "Ђердап 1" има одређени удео у настанку, односно продужетку трајања угрожености високим подземним водама на предметним парцелама. Међутим, на основу спроведених анализа и прорачуна, према kotaма одређеним претходно од стране вештака геодете, хидродинамички прорачуни су показали да је у периоду од 1985. године до 2011. године, за који је израђен овај прорачун, анализирани део подручја и претходно био угрожен високим површинским и подземним водама под успором Дунава већи део године, те да би био угрожен у одређеном делу године и у природним условима и да није дошло до изградње Хидроелектране "Ђердап 1" и

успостављеног продуженог дејства успора Дунава. На основу хидроматематичког прорачуна утврђено је да вредност коефицијената, након изградње и пуштања у рад Хидроелектране “Ђердап 1”, кроз који је изражен утицај продуженог дејства успора Дунава се огледа у проценту од 18% за кат.парцелу ..., у проценту од 12% за кат.парцелу број ..., у проценту од 20% за кат.парцелу ..., у проценту од 31% за кат.парцелу број ... и у проценту од 18% за кат.парцелу број ... На основу налаза Института за водопривреду “Јарослав Черни” од 15.10.2015. године утврђено је да усвојени критеријум угрожених пољопривредних мелиоративних подручја високим нивоима подземних вода у приобаљу Хидроелектране “Ђердап 1” износи 1 метар за пољопривредна подручја, што значи да се она сматрају угроженим у хидродинамичком смислу, када се нивои подземних вода налазе на мање од 1 метар од површине терена, тако да су средње коте катастарских парцела добијене геодетским мерењима при хидродинамичком прорачуну умањене за 1 метар.

Првостепени суд је из налаза и мишљења судског вештака пољопривредне струке Гордане Ђикић од 25.07.2017. године, допуњеног накнадним изјашњењима датим закључно са изјашњењем од 18.10.2022. године, утврдио да је овај судски вештак пољопривредне струке свој налаз у погледу висине изгубљене зараде, која је опредељна на основу класе земљишта и под условом да су правни претходници тужиоца примењивали све потребне агротехничке мере, према повртарској производњи, иако се предметне парцеле не обрађују 30 и више година, уз обрачун и умањење трошкова производње од 50%. Овај налаз у свему је наслоњен на хидродинамичке мере које је радио Институт “Јарослав Черни” и процене превлаживања спорних парцела, односно недовољног залегања подземних вода у природном рачунском и актуелном осмотреном режиму осциловања Дунава. На основу наведених података и увиђаја судског вештака на лицу места, приказан је утицај на садњу, развој и принос повртарских култура које гаје или су могле да се гаје на предметним парцелама, те је обрачуната висина зараде која би се остварила пољопривредном производњом повртарских култура на овим кат.парцелама, изражена у проценту који одговара проценту учешћа продуженог дејства угрожениости високим подземним водама на спорним парцелама (за кат.парцелу ... - 18%, за кат.парцелу ... - 20%, за кат.парцелу ... - 31% и за кат.парцелу број ... - 18%), те је према наведеним процентима изражена и вредност која би се остварила као добит према приносу повртарских култура које се гаје или би могле бити гајене на парцелама правних претходника тужиоца у периоду од 01.07.2000. до 31.12.2009. године, према ценама у 2022. години и висина изгубљене добити умањена за трошкове производње, због утицаја успора Дунава на принос повртарских култура које би могле бити гајене на парцелама тужиоца, опредељена на висину од 363.568,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је извео закључак да су правни претходници тужиоца, најпре отац ВВ, а потом мајка ББ, као власник кат.парцела ..., ..., ... и ..., све КО ..., претрпела штету у виду изгубљене добити, која је настала као последица делатности туженог, услед које су правни претходници тужиоца били спречени да на наведеним парцелама обављају пољопривредну производњу у периоду од 01.07.2000. до 31.12.2009. године, иако су се претходно бавили пољопривредном производњом и од исте остваривали корист. На наведени начин изведен је закључак да постоји узрочно-последична веза између изградње и рада Хидроелектране “Ђердап 1” и настале штете, зато што је изградњом и радом Хидроелектране “Ђердап 1” дошло до измене режима нивоа површинских и подземних

вода и продужења трајања њиховог дејства у односу на природни режим Дунава у проценту који је утврђен вештачењем Института за водопривреду “Јарослав Черни”, што је негативно утицало на тло на којем се гаје повртарске културе и то без обзира на чињеницу да је Дунав и пре изградње хидроцентрале у мањој мери и у одређеним периодима године плавио ово подручје, те налазећи да се ради о објективној одговорности туженог, јер тужени за штету одговара без обзира на кривицу, зато што је дужан да, обављајући своју делатност од општег интереса води рачуна о контроли нивоа Дунава, који својим подизањем онемогућава развој и принос засађених култура у приобаљу, те да су следом наведеног, правни претходници тужиоца за утужени период трпели штетне последице у виду изгубљене зараде, услед немогућности пољопривредне обраде земљишта, све примењујући одредбе чл.154, 155, 173, 174, 175, 189 и 190 Закона о облигационим односима.

О основаности захтева по висини, првостепени суд је одлучио на основу допунског налаза и мишљења судског вештака Гордане Ђикић, која је учешће овде туженог Хидроелектране “Ђердап 1” определила у укупној штети због изгубљене зараде услед немогућности пољопривредне производње на катастарским парцелама у процентима опредељеним претходно налазом Института за водопривреду “Јарослав Черни” у укупном износу од 363.568,00 динара са каматом у висини стопе законске камате, применом одредбе члана 277 Закона о облигационим односима, почев од дана пресуђења 06.04.2023. године, па убудуће.

Имајући у виду изведене доказе и стање у списима предмета, првостепени суд је из правилно изведених утврђених чињеница, извео неправилан чињенично-правни закључак, те је као последица наведеног и погрешно примењено материјално право на тако утврђено чињенично стање, због чега је првостепена пресуда у побијаном делу морала бити преиначена.

Наиме, иако је приликом извођења чињеничног закључка првостепени суд имао у виду да се предметне парцеле налазе у небрађеном подручју на удаљености од најмање 500, а највише 900 метара од Дунава, на које је услед изградње Хидроелектране “Ђердап 1” дошло до продуженог дејства подземних вода, израженог у проценту од најмање 18%, на површини од 1132 м² (кат.парц...) и на 192 м² (кат.парц...), преко 20% на површину од 1126 м² (кат.парц...) до 30% на површини од свега 130 м² (кат.парцела ...) и да је због тога доминантан утицај природних фактора, а незнатан утицај у радњама туженог у виду продуженог трајања нивоа подземних вода у односу на природни режим Дунава, то је неправилан чињенично-правни закључак првостепеног суда према којем утицај делатности туженог у претежној површини земљишта наведених кат.парцела не већи од 20% на угроженост спорних парцела, представља 100% разлог за плављење парцела у продуженом временском трајању у месецима када је једино могуће вршити засађивање расада или сејање ратарских култура које су правни претходници тужиоца гајили на предметним парцелама. Односно, неправилан је закључак првостепеног суда да без тих 18,20% на површини од око 1130 м² и 30% доприноса туженог на површини од 150 м², те парцеле не би биле плављене на целој површини. Ово тим пре, што ни тужилац, ни један од саслушаних сведока, нису спорили да су предметне парцеле пре изградње Хидроелектране “Ђердап”, такође биле плављене, не тако често као сада, а да је вештачењем утврђено да доминантан утицај на угроженост предметних парцела имају

природни фактори.

Одредбом чл.154 ЗОО предвиђено је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице (став 1), да се за штету од ствари или делатности од којих потиче повећана опасност штете за околину, одговара без обзира на кривицу (став 2), те да се за штету без обзира на кривицу одговара и у другим случајевима предвиђеним законом (став 3).

Одредбом члана 155 Закона о облигационим односима предвиђено је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другог физичког или психичког бола и страха (нематеријална штета).

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране законске одредбе, тужилац није доказао тврдњу да су његови правни претходници претрпели штету у виду измакле користи у висини од 363.568,00 динара, коју би остварили производњом повртарских производа за тржиште, зато што су онемогућени да се баве производњом ових пољопривредних производа на означеним парцелама, као последица радње коју је предузео тужени, јер то не произлази из приложених доказа.

Наиме, тужилац није доказао да је дошло до промене у квалитету земљишта, односно да је промена у квалитету земљишта, као последица продуженог дејства подземних вода на означеним парцелама такво да онемогућава гајење поврћа на тим парцелама, јер та околност не произилази из исказа ниједног саслушаног сведока, а супротна је налазу вештака који је приликом изласка на лице места констатовао да се суседне парцеле на истим надморским висинама, односно котатама, обрађују. Код таквог стања ствари, неправилно је првостепени суд закључио да постоји узрочно-последична веза између делатности туженог и чињенице да правни претходници предметне парцеле нису обрађивали у периоду од 01.07.2000. до новембра 2009. године. Тужилац није доказао да је то земљиште променило квалитет, односно да је дошло до смањења његовог бонитета у мери која пољопривредну производњу на истим чини немогућом.

Имајући у виду да је првостепени суд правилно утврдио да су се правни претходници тужиоца бавили пољопривредном производњом на спорним парцелама за потребе тржишта, али истовремено и да су престали да се баве производњом 1985./1986. године на наведеним парцелама, према сопственом исказу тужиоца, њиховог правног следбеника и наследника, то је погрешан закључак првостепеног суда да је до престанка бављења пољопривредном производњом на наведеним парцелама дошло као последица немогућности бављења пољопривредом, јер немогућност бављења пољопривредом на спорним катастарским парцелама није утврђена ниједним доказом током поступка, тако да не постоји узрочно-последична веза између престанка бављења пољопривредом правних претходника тужилаца и радње туженог изградњом Хидроелектране “Ђердап 1”, јер током поступка није доказано да је продужено дејство подземних вода, које је настало у процентима утврђеним првостепеном пресудом, на основу налаза и мишљења Института за водопривреду “Јарослав Черни”, проузроковало такво смањење квалитета земљишта које би било адекватан узрок немогућности бављења пољопривредом, а која би у коначном исходу довела до штете на страни правног претходника тужилаца у виду немогућности остварења зараде у

оквиру делатности којом су се претходно бавили и на тим кат.парцелама, а престали тиме да се баве на овим парцелама 15 година пре почетка периода за који се тражи накнада штете.

Имајући у виду све напред наведено, на основу овлашћења из члана 394 тачка 3 и 4 ЗПП-а, одлучено је као у ставу другом изреке.

Како је преиначена одлука о главној ствари, на основу овлашћења из одредбе члана 165 став 3 у вези са чланом 153 и 154 ЗПП-а, преиначено је и решење о трошковима поступка из става четвртог побијане пресуде, те су туженом досуђени трошкови целог поступка у укупном износу од 67.525,00 динара и то на име такси за одговор на тужбу 8.525,00 динара, за таксу на жалбу и другостепену пресуду у износу од по 17.050,00 динара, у складу са Таксеном тарифом важећом у време настанка обавезе, као и на име трошкова вештачења у износу од 25.000,00 динара, те је одлучено као у ставу трећем изреке.

Како тужилац није успео у другостепеном поступку, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је одлучено као у ставу четвртом изреке ове пресуде на основу члана 165, а у вези са чл.153 и 154 ЗПП-а.

**Председник већа-судија
Радмила Радић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић